

מסורת הש"ס

(א) [לקמן יד.] (ב) לקמן יא,
 (ג) לקמן ט: עירובין מו,
 (ד) [נדרות ט. ויש"נ] (ה) [מנורה
 דמים פרשה ד,] (ו) [שם פרשה
 ג,] (ז) [ויקרא יז,] (ח) [שם יא],
 (ט) [ז"ל אחר דר' ר' ואינה
 מקולקלת], (י) [ג"ר רש"י עד
 שחשש בלגלג ע"ר תקיים ע"ש,
 (כ) [שם ה"ל פירוש ה"ם
 להקשות וע"ש בתוס' שכתבו פ"י
 זה כדיבור בפני עצמו מהר"ם,

הגהות הב"ח

(ה) גב' תניא כותיה דרנא
הרואה כתם מטמאה למפרע
ומה היא מטמאה אולבין וכו'
אלא משעה שראתה הרואה דם
מטמאה מעל"ע ומה היא
מטמאה מטמאת וכו' אלא
משעה שראתה חזי חזי חזי
כל"ל: (ג) רש"י ד"ה מקולקלת
וכי' מהא קופרת שבעה ואם
תראה: (ג) תוס' ד"ה אלז וכו'
קמייא דאית לה:

הגהות מהר"ב

א [תום' (גי') ד"ה ואי ממחני' וכו' והשתא מגע כלי דמעל"ע לא מטמאה וכו'. כ"ל:]

מוספה רע"י

ר' עקיבא אורזר מטמאה
את בועלה. למפרע כל מעת
לעת, כשם שגזרו שמתמאה
טוהות מעת לעת למפרע (יבמה
ד.) ר"ע לטעמיה דאמר כל מעת
לעת מטמאה את בועלה מספק
טומאת שצעה (לקמן יד.).
מיעשה ויעשה רבי כ"א.
וטיהר אף בילדה שעברו עליה ג'
עוות (שעריי חז.). אדאח
שנוכר. שלא יפה הורה (לקמן
ט.) אחר שזמר משמע דזכר
ללא ספיר עבדי (שעריי שס.).

תום' הרא"ש

תנ"א כותיה דרבא. דפסכת
בשבתא משמע משכבות
ובשבתא לא תשעא ארס וסליס
אף על גב דלקמן דר' אבהו
אדם או בורים: **ואינה** מונה
לא משה שראתה. אע"ג
דח"ק אינה מקולקלת קאמר
ל'ך עקוב אציטור דאמר
תשטאנה את בועילתו וצ"י נמי
במקולקלת: **ומסמא** את
בועלה גי' וז"ל למפרע.
לקמן פ'נן ומודים חכמים
ל'ך עקוב בראה תנא
שטמאנה את בועילתו ופליגי
בנמרא דר' ושמאלא אף למפרע
אף להבא ומסמא נאבן דהבא
היינו רבנן דהתם: **ואינה** מונה
אע"ג שראתה. אע"ג
דמקולקלת למענה לחומרא
מ"מיני נדוטה אינה מונה אלא
משה שראתה וימלאה
דפשיטתו א"ל (א) מתיבתא
קאמר משה: **ומשכבות** ומשכבות
נמכה נפשו אל מצי למימר א'
אדם או בורים דר' ומכעיל א'
מטאם אלא וצולקין ומכעיל ואי
כמע עצמה ארס וכו' וכו'
לישמא. ותרין רבין אמר
דסד"א דר' דקאמר ארס
היינו דר' אבהו ארס כמע
עצמה לא ורשוקי. ומי לאו
לגמרי כמע עצמה ארסות התם
לשטא את שטמא בורים.
ואילו חלו או אדם או בגדים.
אף סבור להחזירי לך כן
במעל לעת תכשכב דר'
גמור: **לדלת** לית ליה דר' דר' דר' דר'
שטמא לא חתי. **חומה** דר' דר'
אמרין פסוק חומי בקודש
דער שבתא שבו נא' וזש
מעלות מעלות לדלת לית
דר' שטמא. **קודש** כל
לא לחולין שנעשו על שטת
קודש. וא"כ לתנייה גבי
אחרונות דלית ליה דר' דר'
שטמא דר' ספרין גרסי

שמאי פרק ראשון נדה

ס' הנוגע צמשכזה צתוך
הוא וצגדים שעליו טמאים
א צתורת כהנים יכל לא
חומר אם משכזה מטמא

ממוגע עצמה מה כדי
 לטמא בנגדים אף מי
 לטמא בנגדים
 הרואה (6) דם מממא
 מממאה משכבות ומו
 כלי חרס המוקף צמיו
 למנינה ואינה מטמא
 עקיבא אומר משעה
 מונה אלא משעה
 ומממאה למפרע ומו
 משקן משכבות ומו
 פתיל יומקולקל
 נועלה ואינה מונה
 וזה תולין לא או
 אי שמוע ליה מתניא
 שמוע ליה מתניא
 שמוע ליה מתניא
 אמינא או אדם או ב
 לא משום הכי קאמר
 לעת שבגדה לקדש
 הכי ליתני גבי מעלו
 ליה דררא דטומאה
 דררא דטומאה לא
 דררא דטומאה אוכלין ומש
 בן דתרומה לא קדש
 ואומר אף בשעת ע
 הוינן בה מאי דהוה
 צרכה אלא לתקן ש
 מתי לישרוף שירים
 שיעור וסת"ש^א מ
 לאחר שנזכר אמר כדי

ה' י"ד ששנ"ז נקיים
כלי חרס לעיל [ד:] וגמר
כלי חרס טפי ממשכב:
ל לימא מתניתא וליפשוט
ינוסא קל וחומר מליה
ליה: [א] ויחמירא מליה
גריד: [א] חל ארס וגריד.
חל ארס לא קמי' קל וחומר
הל המא חלו ילול במעט
ודע עמיה משכב שאין
נעמ לעת שבגדה בכות
וחומר דקדוש (מגילה כ:)
הוא דקדוש אלא גזירה
רייבא דלעיל: לא דקדש.
גם עזרמן. מתניתין היא
מות לאכול תרומה ריבות
ומהניא לה הך דקדשה
תמשפטה ומתאם טמאה
ולא תא תרומה בכלל
אלאם טומאה שפער
דל לעיל [ד:] שחריט להכשיר
מסני. להא דרבי יהודה
לגמר: ששעור וספ. מר
גמירין לה ר' יהודה דיק
מזה דלא דקדשה מיתקנא ו
השעור שניא חשש
ס' יום שלא ירשאו ואמר
שעתה אלא שעברו עליה

וַאֲיִנָּה מוֹנֶה אֱלֹה מִשְׁעֵ
לְמוֹנִינָה מִשְׁעַת כִּי
תוֹכֵל לְסַפּוֹר ז' יָמִים וּלְקַצֹּ
שְׁרָאָתָה יוֹם אֶחָד אֹז ב' יָמִים

עצמה מטמא אדם
נבה ומושבה מטמא
תניא כוותיה דרבא
מעט לעת ומה היא
נכות אוכלין ומשקין
פתי ואינה מקולקלת
את בועלה למפרעי
זה את בועלה ואינה
יאתה ירואה כתם
היא מטמאה אוכלין
ות וכלי חרס המוקק
למנינה ומטמאה את
לא משעה שראתה
לין ולא שורפין ורבא
ימא מתניא ואי לא
ליה חומר מנא ליה
א ואי ממתניא הוה
ים אבל אדם ובגדים
ו אמר רב הונא מעט
בל לא לתרומה אי
כי קתני היכא דאית
כל היכא דלית ליה
תני מיתבי מה היא
מאי לאו בין דקדש
תא שמע רבי יהודה
תן מלאכול בתרומה
ה אמר רב חסדא לא
ים שבפניה רב הונא
ידיה שבדקה עצמה
שה ועשה רבי כר"א
וא ר"א לסמוך עליו
בשעת

בצטערות אין שם ספק
בצטערות שאינע יודעט מחת
בין דריווה. וא"ת ואמ
ונוימא מאי לאו צין דקדש
לנחת לפרושי וואס
וואמאלי לא מיינע אוועק
דאמרי אף לתרומה ו"ל
ההם אף קדשים: **בז**
בצדיקה לגמרי קאמ דבדי
הדי (קמן דף יז:) דהויט
ההוא מני למימר צדיקה
אויסצווייטל צו שטייע קעגן
היינו משום דבצי חמירה
אלא דניחא ליה למנקט
דשמעתי של פרחדור מורי
(גמנומה) זאל לאר זמן אע
צאשם תלוי טהרותיו תלויט
דלאמרי כל שבעה בחטא
צדיקה וזו צאה לשרוף
מוק לנגיעה צדיקה דאס
תורומה שיעור וס' י'
מא דטומאת חטאת לא גוז
היז ולשון וס' הייט
אליעזר במתניתין (קמן)
ענות מחמת זקנה סמוך

יִצְחָאָהּ. תִּמְמָה פִּשְׁיֹא כִּיּוֹן דְּמִקּוֹלְקֵת
וְחִינָה יוֹדַעַת מִמִּי רֵאשָׁה אֲסִי כֵּן לֹא
לֹא מִיּוֹם מַצִּיֵּאת הִכְתֵּם וי"ל דְּמִיּוֹרִי
זֶר מַצִּיֵּאת הִכְתֵּם וקמ"ל דְּלִינָה מוֹנָה

[illegible]

ה ואין לה להניח ולפרוש מלעסוק
 אחר אחר כן: **מאי** לא בין דקדש
 פריך ממתני' דמטמאה מעט לעת
 דתרומה וי"ל דפריך מהכא משום
 דליה לפרושי גס דקדש אלא תאמר
 א פרכינן דא כימין (קמן ג:) דמטמאה
 דקדשים ולא תרומה וקשה לאיכא
 התם קדשים משום דרשב"א פליג
קק עצמה בשיעור וסת. לאו
 ויהא לחורין ולסקדין דלאמר פרק כל
 שיעור וסת דלאומר קנהה עצמה
 לעתולה אפילו אחר זמן וכן ספיקא
 (ס) אשם מלי ופסולי למאן דפטור
 חמיכות אבל ספיקא דלורייא משוי
 וור וסת ולשרוף (הג"ה.) אף ברה"ר
 חילוקין דה"ר לר"י לטומאה דאחא
 ספק דלורייא אין שורפין דלאמר
 ק האשה (דף ס:) אמרין כל שבעלה
 בעלה בחטאת טהרותיו טמאות ואיכא
 רותיו תלויות אבל טמאות לא הוי:
 בשעת
 שצדיה אם תמא טמאה תשרפם
 א טמאה ודאי בשעת נגיעה נמי
 ולא מיכול תרומה טמאה לאחר זמן
 דבגן: (כשיעור) וסת. מפרש ש"ב
 וטעם ועשה רבי (ר') אינעור. בנאה
 על אשה שצוי עליה שלש עונות
 תה: לאחר שזכר. שלא יפה עשה:

עין משפט
נר מצוה

ל א מ"י פ"ג מהלכות משכנ
ומושב הל"ח ח:
לא ב ג מ"י שס ופ"ט מהלכות
איסורי ביאה הלכה ג:
לב ד מ"י פ"ט מהלכות איסורי
ביאה הלכה ג:

תום' הרא"ש (ה)

[illegible]